

diný právní poměr a z něho dovozované oboustranné nároky. Avšak v souzeném případě se nebude rozhodovati o nároku na pojistné, nýbrž jenom o to, je-li žalovaná povinna zaplatiti zažalovaný peníz, protože důvod, ze kterého byl placen, odpadl, případně proto, že jest obohacena. Odvolací soud poukazuje k § 72 odst. 3 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n. Nelze ovšem říci, že by tu zákon stanovil jako novotu povinnost ústavu vrátiti pojistné, které přijal neprávem. Tuto povinnost byl by měl ústav zajistě i bez tohoto ustanovení a šlo v zákoně spíše o to, aby byla rozřešena otázka zúrokování ve stejném smyslu jako v odst. 1 u pojistného. Je pravda, že by také nárok na vrácení pojistného, o němž se tvrdí, že bylo neprávem přijato, musil býti poukázán na pořad správní, kdyby podle skutkového základu nároku šlo o veřejnoprávní otázky, totiž o to, zda bylo pojistné přijato právem, kde by tedy zase musil býti přezkoumán veřejnoprávní poměr a z něho vyplývající otázky. Než v souzeném případě ani o to nejde, protože není sporu o to, že žalovaná proti žalobci takového veřejnoprávního nároku neměla a nemá; spor netočí se o to, zda žalovaná přijala peníze právem, nýbrž o to jde, zda je vůbec přijala; ona to po skutkové i právní stránce popírá a o to opírá svou obranu ve sporu proti nároku založenému na předpisech občanského práva o kondikci. V tom však nepřísluší jí rozhodování ani podle § 125 cit. z a nepřísluší rozhodovati ani správním úřadům (v pořadí instančním), takže netřeba vyčkávat zvláštního výměru, zvláště když žalovaný ústav i po žalobě splnění žalobního nároku na vrácení odpírá. Tu ostatně ústav nevystupuje již jako vrchnostenská korporace, jako úřad, nýbrž jako samostatná právnická osoba, jež může býti subjektem práv a závazků (§ 74 cit. z.) a jež jako taková podléhá také předpisům občanského práva, když tu není v zákoně jiného ustanovení.

Čís. 14526.

Aby nastaly následky opomenutí přihlášení veřejných dávek podle posledního odstavce § 172 ex. ř., stačí, že byla dražba nemovitosti veřejně vyhlášena.

(Rozh. ze dne 13. září 1935, R II 310/35.)

Do rozvrhového usnesení prvního soudu podala stížnost Zemědělská nemocenská pojišťovna v H., žádajíc jeho zrušení jakož i zrušení exekučního řízení počínajíc rozvrhovým rokem pro zmatečnost, poněvadž prý nebyla obeslána ani k dražebnímu ani k rozvrhovému roku, ačkoliv k nim dle ustanovení § 172, čís. 1 ex. ř. měla býti pozvána. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: Stěžovatelka odvolává se na judikát čís. 150 a na Věstník ministerstva spravedlnosti z 30. května 1916 čís. 19 a ze dne 14. března 1924, čís. 13. Stěžovatelka náleží sice taktéž mezi veřejné orgány, které podle § 172, čís. 1 ex. ř. mají býti uvědomovány o veřejné dražbě, avšak jen za podmínek uvedených v cit. judikátě, totiž, je-li nemovitost celá nebo převážně věnována podniku podrobenému příspěvkům k zemědělské pojišťovně. První soudce zjistiv, že strana povinná nezaměstnává žádných zaměstnanců,

kteří by podléhali Zemědělské pojišťovně, právem neuvědomil stěžovatelku o dražbě ani o rozvrhovém roku. Stěžovatelka sice též tvrdila, že jí přísluší pohledávka, neuvedla však, jaká, ani za koho, a v dalších svých podáních již vůbec na toto se neodvolává, z čehož jest patrné, že jí vůbec žádná pohledávka proti straně povinné nepatří.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka domáhá se zrušení rozvrhového usnesení prvního soudu jakož i řízení předcházejících tomuto usnesení od rozvrhového roku jako zmatečných z toho důvodu, že jí nebyl doručen ani dražební edikt, ani nebyla obeslána k rozvrhovému roku. Přihlášku ve smyslu § 172 čis. 1 ex. ř. k dražebnímu roku stěžovatelka nepodala. To mělo za následek, že pozbyla přednostního práva pro svou pohledávku, i kdyby jí příslušela, takže by pohledávka ta mohla býti uspokojena z rozdělované podstaty teprve po úplném uspokojení vymáhajícího věřitele v nejhorším pořadí jsoucího. Tento následek nastává, i když vyrozumění stěžovatelky bylo opomenuto, poněvadž dražba nemovitosti, o kterou jde, byla v úředním listu zemského úřadu v B. veřejně ohlášena a mohla stěžovatelka při náležité bdělosti nahlédnutím do tohoto listu si opatřiti vědomost o dražebním roku (rozh. 4878, 5208 sb. n. s.). Přihlášení pohledávky při rozvrhovém roku by nemělo pro ni význam, poněvadž i vymáhající věřitelé vyšli se svými pohledávkami na prázdno.

Čís. 14527.

Tělocvičné nářadí nepatří mezi věci vyňaté podle § 251 ex. ř. z exekuce, jde-li o nářadí sloužící účelům spolkovým (sokolovna).

(Rozh. ze dne 13. září 1935, R II 394/35.)

Povinná tělocvičná jednota navrhla zrušení exekuce na zabavené tělocvičné nářadí odůvodňujíc návrh tím, že prodáním nářadí byla by úplně znemožněna činnost její, to jest pěstování tělocviku. P r v ý s o u d vyhověl návrhu. D ů v o d y: Účelem tělocvičné jednoty jest pěstování tělocviku. Tělocvik jest v zájmu zdraví národa, tudíž ve veřejném zájmu. Jest v daném případě použití ustanovení § 251 ex. ř. Tělocvičná jednota potřebuje nezbytně nutně k zdárnému vývoji své činnosti tělovýchovného nářadí, bez něhož by tělovýchovná činnost byla znemožněna. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Ustanovení § 251 ex. ř. vylučuje předměty z exekuce, jichž dlužník nezbytně potřebuje k osobnímu výkonu své výdělečné činnosti nebo výživy vlastní rodiny, aby mu byla zachována hospodářská existence, a dále předměty, které jsou ve zvláštním vztahu k osobě dlužníkově a zasluhují, aby k tomuto vztahu bylo přihlíženo. Z toho a z celého ducha zákona se podává, že ustanovení § 251 ex. ř. se vztahuje jen na fysické osoby a nikoli na osoby právnické a spolky. Nemůže proto povinný spolek s úspěchem se dovolávat ustanovení § 251 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.